

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Fra SK · udateret [maj. 1849] · til Henrik Lund

Citation: Kierkegaard, Søren: "Fra SK · udateret [maj. 1849] · til Henrik Lund", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 1v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b171-txt-shoot-n198.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Fra SK · udateret [maj. 1849] · til Henrik Lund

Min kjere Henrich!

Du seer, jeg gamle Menneske staaer som paa Pinde for Dig: neppe lader Du høre et Ord fra Dig, førend jeg øieblikkeligt griber Pennen og gjør det af strax. Thi Udsættelse er en farlig Ting.

Ja, Udsættelse er en farlig Sag; det erfarer jeg desto værre selv i denne Tid, og just en Sag betræffende, om hvilken det i saa høi Grad gjælder, at den ikke taaler Udsættelse. Jeg lider nemlig af en forhærdet Obstruktion, saa jeg troer, som man siger at Ens Mund kan gaae i Baglaas, saaledes og ikke anderledes er med Respekt at sige min R- gaaet i Baglaas. Quid tibi videtur domine frater?

Jeg skriver ikke dette for at consulere Dig qua Læge, thi Du veed nok deels at jeg har en Læge og deels at jeg i Reglen ingen Læge bruger, saa jeg da i denne Henseende er saa vel forsynet som mulig; men jeg skriver det for at oplyse min Thesis, at Udsættelse er en yderst farlig Ting.

Hermed Punktum. Udsættes skulde denne Sag ikke, men Ende skal den ogsaa have. Det er igjen Noget jeg især maa passe paa; thi naar jeg først faaer Pennen i Haanden paa reent Papir, saa risikerer [jeg] at jeg kunde blive ved saa længe det skal være, hvor utilbøilig jeg end forresten er til at skrive Breve og Deslige.

Ende skal det have, dog ikke uden et Udtryk for, at det atter denne Gang, som stedse, er mig kjert og fornøieligt, hver Gang Du foranlediger mig til at komme til at tænke paa Dig min kjere Henrich!

Lev nu vel; skriv - skriv ikke, enten Du skriver, eller Du ikke skriver, vær forvisset, Du er mig lige kjer, altid omfattet med den samme oprigtige Hengivenhed, med hvilken jeg forbliver

Din Dig
ganske hengivne Onkel.